

[Carlsen-Skiødt.]

det sundeste og det bedste; dér har vi den bedste Regulator. Lejeforholdet er jo et Tillidsforhold mellem Ejer og Lejer, et Kontraktforhold, og det bør Lovgivningsmagten saa lidt som muligt blande sig i. Forstandige Lejere og forstandige Ejere vil i Regelen kunne komme til Rette med hinanden. Det kan de i Provinsen, og det kan de sikkert ogsaa her i Hovedstaden. Naar man saa, som man jo vil, bibeholder visse Paragraffer til Beskyttelse af Lejeren mod uretfærdig Behandling, saa forekommer det mig, at man har tilstrækkeligt Værn over for de Husejere, som maaske paa ubillig Maade vil udnytte deres Ret.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at naar Lejen er steget her i Hovedstaden, som den højtærede Indenrigsminister anførte i sin Fremsættelsestale — naar der her er opstaaet en Lejeforhøjelse i den senere Tid — og det kunde jo tænkes, at det ogsaa hist og her i Provinsen vilde kunne paapeges, at der var sket en Lejeforhøjelse —, saa skal man vist ikke undre sig særlig derover, naar Priserne paa alle andre Varer er opadgaende. Det vilde jo dog være ret unaturligt, om Lejen ikke maatte stige, naar samtlige Varepriser er opadgaende: Træ, Jern, Kul, Levnedsmidler, Beklædningsgenstande og ikke mindst Skatter, dyr Istandsættelse og Vedligeholdelse paa Grund af Materialeprisernes Stigning. Alt er opadgaende, og det vilde da være underligt, om ikke ogsaa Huslejen af den Grund Tid efter anden maatte gaa til Vejrs. Det er jo den almindelige Krone-sænkning, der her gør sig gældende. Man kan dog ikke mene, at man for 54 Øre, som Kronen i Øjeblikket er værd, stadig kan købe det samme, som dengang Kronen var 100 Øre værd. Det viser jo ogsaa Pristallet. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor Huslejen skal være det eneste, der ad kunstig Vej skal holdes nede, hvis der bliver Nødvendighed for at gaa til højere Priser paa de Varer, Husejeren har at sælge, fordi Raamaterialerne, om man kan sige det saadan, er steget betydeligt i Pris. Man kan ikke samtidig lade Kronen gaa ned til omtrent det halve af, hvad den tidligere var værd, og saa regne med, at Priserne stadig kan ligge paa det samme Niveau.

Naar vi derefter gaar over til at se paa Lovforslagets enkelte Paragraffer, som nu skal behandles i Udvalg, vil jeg gerne gøre opmærksom paa enkelte Ting. Jeg vil f. Eks. gerne pege paa § 1 i de almindelige Bestemmelser. Der er udgaaet et Stykke, som findes i den nugældende Lov — saa vidt jeg husker, har Ministeren ikke gjort opmær-

som paa det i sin Fremsættelsestale —, nemlig det Stykke i den nugældende Lovs § 1, hvor der staar, at

„naar en Overenskomst om Ændring i et bestaaende Lejemaal er gyldigt indgaaet inden den 1. Januar 1931 i Medfør af § 7 i Lov Nr. 83 af 1. April 1925 om Boligforholdene, kan den ikke anfægtes efter nærværende Lov.“

Det Stykke er gaaet ud. Jeg forstaaer det saadan, at Lejemaal, der er gyldigt indgaaet inden 1. Januar 1931, for Fremtiden ogsaa paa dette Omraade falder ind under Loven.

Tillige vil jeg gerne pege paa, at det er ret skarpe Bestemmelser, Aagerparagraffen indeholder, og det er et Spørgsmaal, om der ikke vil være Anledning til ogsaa at tage op til Undersøgelse og Overvejelse, om de samme Bestemmelser fremdeles skal gælde. De var maaske rigtige for en Aarrække siden, men det er et Spørgsmaal, om det er nødvendigt at opretholde dem for at sikre Retfærdighed ogsaa i Fremtiden. Jeg tænker her navnlig paa 2det Stykke i § 1, hvilket jo gaar igen i 1ste Stykke i § 2, og hvorefter Forholdet er det, at hvis en Ejer har betinget sig for høj en Leje, og saa Lejeren senere i Retten faar Ejeren dømt, eller Retten underkender den akkorderede Leje, saa er Lejeren sikret for sit Vedkommende, naar det gælder Forretningslokaler, i 8 Aar, og for øvrige Lejemaal i 4 Aar. Det drejer sig maaske om noget ganske ubetydeligt, lad os sige et enkelt Forretningslokale, og det er kun nogle faa Hundrede Kroner eller maaske blot 100 Kr., som Retten siger, Lejen er for høj, saa kan Lejeren, hvis han ønsker det, blive i Forretningslokalet i 8 Aar, da han nu ikke kan opsiges, og i andre Lejligheder i 4 Aar. Det er et Spørgsmaal, om disse Bestemmelser ikke er for skarpe.

I det 3die Stykke af § 1 foreslaas den hidtidige Bestemmelse om, at hvis Retten underkender Lejerens Krav, kan han ikke desto mindre ikke opsiges i 3 Maaneder, forandret saaledes, at der kommer til at staa 6 Maaneder. Jeg ved godt, hvormed Ministeren begrunder det, men det forekommer mig, at det dog maa overvejes, om det er i Overensstemmelse med almindelig Retfærdighed, at en Lejer, naar han taber sin Sag, alligevel sikres i 6 Maaneder over for den Ejer, der vandt Sagen.

Der kunde ogsaa være Tale om under Udvalgsbehandlingen at tage op til nærmere Overvejelse, om de Udtryk, som anvendes i Begyndelsen af § 2, bør bibeholdes. Der siges dér, at hvis en Opsigelse under en af Lejeren rejst Retssag af Retten skøn-